

Marcel Vaarmeijer

Vrij

Clavis
YOUNG ADULT

Vrij

Ander werk van Marcel Vaarmeijer bij Clavis

Voel

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Marcel Vaarmeijer

Vrij

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: liefde, ziekte, pijn, vergeving

NUR 285

ISBN 978 90 448 5405 3

D/2025/4124/120

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.marcelvaarmeijer.nl

Marcel Vaarmeijer

Vrij

*Let's dance in style, let's dance for a while
Heaven can wait, we're only watching the skies*

*Forever Young
Alphaville*

1

‘Had ik je het verhaal van de vliegende koekjes al eens verteld?’

‘Tien keer per dag ongeveer.’

‘En dat van Willy Purvis, die werd opgehangen maar niet doodging?’

Daar is alles mee begonnen, toen we na een vermoeiend rondje door IKEA in een sprookjesbed lagen en Ducky over Willy Purvis begon.

Ducky vertelde nog altijd van die maffe verhalen. Dat deed ze al toen we elkaar leerden kennen. De meeste verhalen stonden in oude boeken die ze van haar oma had gekregen en gingen altijd over enge dingen, zoals dansende piano's, muzikale aspirientjes en nog meer van die onzin. Ducky vond ze heel grappig en begon al te lachen voordat ze eraan begon. Die middag lachte ze niet.

Waarom ik met Ducky in dat bed ging liggen is heel simpel: we hoorden bij elkaar. Zoals het strand bij de zee hoort en de maan bij de sterren, zo hoorden Ducky en ik bij elkaar. In ons geval was ik de maan, een witte sneeuwbal met duizend spikkels. Ducky was de sterren, een hemel vol ontelbare lichtpuntjes die om mij heen dansten. Alleen met haar kon ik leven, lachen en vrij zijn, ook van de preutsheid waar ik vroeger zo'n last van had. Ik schaamde me echt rot voor mijn lichaam, zo mager en bleek en vol met sproeten. Daar had ik in IKEA geen last meer van, anders was ik

niet in mijn blote billen bij Ducky in dat sprookjesbed gekropen. Ducky nestelde zich tegen me aan. Ze was warm als een kachel-tje, haar vingers kriebelden als vlinders over mijn buik. Van haar zijdezachte lippen op mijn wang kreeg ik kippenvel. Ducky wist precies wat ze moest doen om mij te ontdooien. Niet dat ik bevroren was of zo, maar diep in mijn hart zat nog een stukje schaamte, het laatste restje van mijn oude leven. Ducky liet het smelten met een kus, een streling en een zwoele blik die ik niet kon weerstaan.

Om ons bed verzamelde zich intussen een groepje pottenkijkers. Vrouwen met korte rokjes en blubberbenen, uitgezakte kerels met een vunzige grijns op hun gezicht, en een zooi kinderen die zich te pletter verveelden. Er stond ook een lang slungelig meisje bij met zwart haar en de mooiste groene ogen die ik ooit had gezien. Ik wist meteen dat ze bij ons in bed wilde kruipen, het liefst tussen ons in. Maar ze deed het niet en dat was maar goed ook. Ducky en ik waren met z'n tweeën en daar kon niemand bij.

‘Nou?’ vroeg Ducky. Ze kroop dichtert tegen me aan en kuste mijn oor.

‘Nou wat?’

‘Willy Purvis ... of je het verhaal van Willy Purvis al hebt gehoord?’

Ik zuchtte en keek naar de mensen om ons heen.

‘Nee, Ducky,’ zei ik. ‘Ik dacht het niet.’

Eigenlijk hadden we gewoon thuis moeten zitten, aan ons huiswerk en alles, maar dat was niet nodig. We hadden vijf maanden keihard geleerd en waren klaar voor de eindexamens. Vorig jaar

waren we gigantisch gezakt: Ducky voor alle vakken en ik voor alle vakken, behalve Nederlands. Dat wilden we rechtzetten, denk ik, voor onze ouders die zich zorgen maakten, voor de leraren op school die dachten dat we in de goot zouden eindigen, en voor onszelf. We wilden laten zien dat we ook iets konden bereiken. Dat sloeg dus nergens op, want Ducky had een vette bankrekening en vier creditcards, en ik zat in een populaire tv-serie van haar vader, waar ik best veel geld voor kreeg. Toch wilden we dat diploma halen. Het was een obsessie geworden, zo erg dat we van het mavo naar het vwo waren gegaan en alle studieboeken hadden opgevreten. We hadden nog één kans om onszelf te bewijzen en die kans hebben we gepakt. Misschien gingen we ook nog naar de universiteit. Ik wilde niets worden en Ducky ook niet, maar als je op de universiteit zit ben je pas echt slim. Ergens waren we dat ook. Ducky wist best veel dingen omdat ze als kind zowat alle boeken van de bieb had gelezen. En ik had een goed geheugen, omdat ik van mijn vader elke dag de Bijbel moest lezen en hele stukken uit mijn hoofd moest opdreunen. De Bijbel interesseerde me geen fluit, maar door dat lezen en opdreunen had ik het geheugen van een olifant gekregen. Zo ging het ook met leren: die achterlijke vakken boeiden me niet, maar ik deed alsof het de Bijbel was en stampte alles in mijn kop. Ducky hoefde niet zo hard te leren. Ze wist gewoon veel, en wat ze niet wist zocht ze op. Door de drugs die ze vroeger had gebruikt, zaten er wel een paar gaten in haar hersens. Die vulde ze op met vrijen en plezier maken met mij. Dat werkte goed. Sommige mensen beweren dat je van geluk suf en dom wordt, maar wij kregen er enorm veel energie van en we werden razend slim.

We waren naar IKEA gegaan om meubels en andere woonspulletjes te kopen voor ons nieuwe huis. Ik had bijna vijf maanden bij Ducky gewoond. Van haar ouders hadden we de hele derde verdieping gekregen, met vier slaapkamers, drie wc's en een badkamer met bubbelbad. Sinds onze verdwijning vorig jaar waren Ducky's ouders vaker thuis en deden ze extreem aardig. Ze wisten dat ze haar jeugd hadden verkloot door alleen maar aan hun carrière te denken. Daardoor was ze zo eenzaam geworden dat ze drugs ging gebruiken en zelfmoord wilde plegen. Als wij elkaar niet op tijd hadden ontmoet, was dat laatste ook gebeurd. Maar onze liefde had haar gered. Ducky wilde weer leven, we gingen terug naar school en nu hadden we ook nog een eigen huis. Het was de benedenwoning onder het huis van Ducky's ouders. Er hadden jarenlang studenten gewoond en alles wat we nodig hadden stond er al, maar Ducky wilde alles nieuw.

'Ik ga niet in de shit van een ander wonen,' zei ze.

'Het ziet er best mooi uit,' zei ik.

'God mag weten wat ze hier hebben uitgevreten. Zuippartijen, seksfeesten, drugstoestanden. Daar ga ik echt niet in zitten.'

'Ducky heeft gelijk,' zei haar moeder, die ook was meegekomen. 'Studenten zijn viespeuken. Weg met die troep.'

Binnen een week was alles geregeld. De inboedel was opgehaald door een kringloopwinkel, een schildersbedrijf had de muren en plafonds geverfd, en er lag een nieuwe parketvloer. Ons paleisje was klaar. Het enige wat nog ontbrak waren meubels en andere huisraad. Daarvoor waren we naar IKEA gegaan, omdat je daar alles in één keer kunt kopen. Het is goedkope troep, maar wel leuk en handig. Ducky vond alleen de kussentjes mooi. We

vulden drie blauwe winkelzakken met kussens en gingen in het sprookjesbed liggen.

‘Oké,’ zei Ducky toen ze haar warme hand op mijn buik had gelegd, ‘dan komt hier het verhaal van Willy Purvis.’

Ik wist dat het weer een totaal geschift verhaal zou worden, maar als Ducky iets in haar hoofd had, dan moest het eruit.

‘Willy Purvis had iemand vermoord. Hij was onschuldig, maar de jury zei dat hij de moord wel had gepleegd. De rechter veroordeelde hem tot de dood. Arme Willy. Hij had niets gedaan en toch kreeg hij de doodstraf. Het was 1894, toen was er nog geen DNA-onderzoek.’

‘Was hij zwart?’ vroeg ik.

‘Nee, wit,’ zei Ducky. ‘Hoezo?’

‘Weet ik niet. Ga door met je verhaal.’

Ducky kneep in mijn buik, ik giechelde en keek naar Ducky’s lieve ogen.

‘Goed,’ zei ze. ‘Op 7 februari 1894 stond Willy Purvis op het schavot. Er waren wel drieduizend mensen gekomen. Dat was heel normaal vroeger, dat je gezellig naar een executie ging, met broodjes en koffie en zo. De sheriff deed een zak over Willy’s hoofd en bond de dikke strop strak om zijn nek. Toen de sheriff het houten luik onder Willy openklapte, floepte Willy’s hoofd uit de strop en viel hij op de grond.’

Ducky keek me opgewonden aan. ‘En dat was dus een wonder,’ zei ze, ‘want je kunt niet zomaar uit een strop vallen.’

Ik knikte. Ducky kneep weer in mijn buik en ging verder.

‘De sheriff wilde hem opnieuw ophangen, maar de toeschouwers

riepen dat het een wonder van God was en dat Willy moest worden vrijgelaten. Iedereen was zo gelovig als de pest in die tijd. De sheriff vond het ook een wonder en de executie werd uitgesteld.

Ducky kuste mijn wang en legde haar hand op mijn rechterborst. We hadden gigantisch veel zin, maar ik durfde niet met al die mensen erbij.

‘En toen?’ zei ik. ‘Wat gebeurde er toen?’

Ik rook Ducky’s zoete lippen, ze had er frambozencrème op gesmeerd.

‘De executie werd afgelast. Willy kreeg levenslang en werd later vrijgelaten. Hij kreeg ook nog vijfduizend dollar schadevergoeding, omdat de handlanger van de echte moordenaar had bekend.’

Ducky ging op me zitten en drukte mijn handen op het kussen. Ze glimlachte ondeugend, ik kon geen kant meer op.

‘Luister goed,’ zei ze. ‘Het feit dat Willy Purvis niet doodging, staat model voor ons leven. We gaan allemaal dood, dat is zeker. Maar eigenlijk zouden we door moeten leven, net als Willy. Laten we dat doen, Eetje, gewoon doorleven.’

Ik keek haar aan. Ducky had weer een gestoord idee in haar hoofd gekregen en daar kwam altijd gedonder van.

Ze kuste me lang en vurig. Ik hoorde de mensen om ons heen lachen. Ik kuste Ducky terug, het kon me niets meer schelen.

Even later, nadat vier bewakers ons uit het sprookjesbed hadden gesleurd en we onze kleren hadden aangetrokken, zaten we op de achterbank van een taxi. De kussentjes lagen achterin, het waren er meer dan veertig. Ducky had ook nog een plant en een mooie lamp gekocht.

Terwijl we over de ringweg naar huis reden, legde Ducky haar hoofd op mijn schoot. Ze had geknukt met de bewakers en was moe.

‘Hoe gaat het met je moeder?’ vroeg ze. ‘Is ze nog steeds gek?’

Dat vond ik echt een lullige opmerking. Ik gaf geen antwoord en keek door het raampje naar buiten.

Ducky viel in slaap. Ik keek naar de auto's en dacht aan mijn moeder en mijn broertje Judd die een spierziekte had, en aan mijn broer Michael die een junkie was geworden.

En toen zag ik opeens niets meer. Alleen nog een groot wit vlak met allemaal zwarte wolken. De wolken dreven voorbij, net als echte wolken. Ik werd bang en voelde een lichte steek in mijn hoofd.

Misschien was ik ook gewoon moe.

Emily en haar vriendin Ducky wonen in een huis aan het Vondelpark in Amsterdam. Na een roerige tijd is hun relatie stabiel. Ze halen hun diploma, spelen in een populaire tv-serie en willen iets van hun leven maken. Als Emily ernstig ziek wordt, komt hun geluk echter onder druk te staan. Ze moeten op zoek naar oplossingen voor problemen waar ze eigenlijk te jong voor zijn. In hun zoektocht naar genezing en herstel wordt Emily bovendien geconfronteerd met het misbruik door haar vader, jaren geleden. Kan ze met haar verleden afrekenen en de toekomst tegemoetgaan?

*Als je geliefde ziek wordt, houdt het geluk dan op of wordt het sterker? Het vervolg op **Voel**, het eerste boek over Emily en Ducky, is een aangrijpende youngadult-roman om nog lang over na te denken.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044854053

9 789044 854053